

Deutzer: De Betragtninger, der fremkom fra det ærede Medlem for Københavns 4de Valgkreds (Birck), kan jeg i alt væsentligt tiltræde saavel som de Udtalelser, der faldt fra Udvalgets højtærede Ordførere. Jeg mener ogsaa, at Lovforslaget i det hele er godt, og jeg tvivler ikke paa, at navnlig den Sum, Banken skal betale til Staten, er beregnet paa den ene Side under Hensyn til, at der kan blive et passende Udbytte af Bankens Aktier, og paa den anden Side under Hensyn til, at det ikke bliver nødvendigt for at skaffe dette Udbytte at forcere Banken ind i en ganske anden Forretningsgang end den, den hidtil med et saa udmærket Resultat har ført. Jeg gaar ud fra, at de Forhandlinger, der have været førte om denne Sag mellem Regeringen og Nationalbanken, ere blevne førte, som man kan vente det i en saa vigtig Sag, paa en meget grundig Maade, og man kan maaske endog antage, at de have været langvarige og ikke ganske uden Besvær. Idet jeg gaar ud derfra, maa jeg være højst betænkelig ved at røre ved det Grundlag, som foreligger i Lovforslaget. Jeg maa tilstaa, at mange af de Betragtninger, den sidste ærede Taler fremførte, i sig selv vare gode, og at det i det hele er meget tiltalende Forslag i mange Retninger, han har fremsat. Men jeg kan ikke tro, at man kunde indlade sig paa disse Forslag paa det nuværende Tidspunkt uden derved at sætte hele Lovens Gennemførelse i Fare, og for mig staaar det som ønskeligt, at en Lov paa dette Grundlag kunde blive gennemført, saa snart ske kan, et Ønske, jeg for Resten maa antage deles af den ærede Ordfører ifølge de almindelige finansielle, økonomiske Betragtninger, han fremsatte.

Jeg har derfor ikke i Udvalget villet fæste mig ved noget, som, naar alt kom til alt, ikke var store Ting, og navnlig har jeg ikke villet fastholde mit Ønske om at faa det nuværende Lovforslag kodificeret sammen med den gamle Oktroj saaledes, at det blev een Lov, een Oktroj. Det er ganske vist saaledes, at vor Lovgivning efterhaanden er bleven et helt Kaos, som det er umaadelig svært at finde ud af selv for Jurister, og det volder daglig langt større Besvær, end man skulde tro, baade for private og for Embedsmænd. Her tror jeg nu tillige, at Kodifikationen kunde, saaledes som den sidste ærede Taler viste, ske uden meget stort Arbejde. Men paa den anden Side skal jeg tilstaa, at det under alle Omstændigheder kun drejer sig om en Form, og Kodifikationen vilde her

kun angaa et meget begrænset Omraade. Da der nu fra flere Sider er rejst meget stærke Indvendinger mod en Kodifikation, har jeg ikke ment at burde fastholde Ønsket længere.

Der findes i Lovforslaget en Paragraf, § 8, som angaar Fastsettelse af Diskontoen. De ærede Herrer vide naturligvis, at Diskontoen vil sige den offentliggjorte Rentesats, hvortil Nationalbanken gør Udlaan, hvad enten det sker i Form af direkte Udlaan, eller det er Laan paa Veksler. Altsaa, Diskontoens Fastsettelse er en højst vigtig Sag for hele vort Pengevæsen. Om Diskontoen stiger eller falder, er noget, som rammer ikke blot hele Handelsstanden, ikke blot Kreditforeningsobligationernes Kurs, men overhovedet enhver, som skal have Laan, eller som paa anden Maade er interesseret i vort Pengevæsen. Det er derfor en Forholdsregel af meget stor Rækkevidde. Nu staaer der i § 8, at naar der i Direktionen agtes forhandlet om Forandringer i Diskonto- og Rentesatserne, skal Direktionen derom give Meddelelse til Finansministeren, som da skal være berettiget til personlig eller ved en delegeret at deltage i denne Forhandling og ved Afgørelsen have Stemme lige med et Medlem af Direktionen. Allerede ved 1ste Behandling tillod jeg mig at ytre, at jeg syntes, at den Stilling for en Finansminister at møde i en Forsamling af Direktører, hvor han kun har en Stemme, ikke var ret stemmende med den Værdighed, som Hovedet for en vigtig Gren af Administrationen dog maa have. Men dette vil jeg nu ikke insistere paa og heller ikke insistere paa en anden Ting, nemlig, at der intetsteds staaer, hvorledes man egentligt skal afgøre Uenighed. Jeg gaar ud fra, at der sandsynligvis bliver 5 Direktører, to, som Regeringen udnævner, og tre, som vælges af Aktionærerne; naar nu Finansministeren eller hans delegerede kommer til, bliver der 6 Stemmer, og jeg ser ikke nogetsteds noget om, hvorledes man skal afgøre Uenighed, naar Stemmerne staae lige. Om man nu end vil antage, at det kommer man nok ud af paa en eller anden Maade, vil jeg sige, at det vil baade være meget uheldigt og besværligt, idet det vil volde Tidsspilde, naar man skal forespørge Finansministeren, om og naar han kan komme og drive disse Forhandlinger. Det er noget, som godt kan afstedkomme megen Skade. Ogsaa dette skal jeg dog lade ligge. Min Hovedindvending er, at det er inkonsekvent, at man her blander Staten direkte ind i Ban-